

Frøken Ragnhild trak forstemt sine Bryn sammen og tav.

„Men tillad nu ogsaa mig at filosofere en Gang,“ vedblev Emanuel med stigende Livlighed. „De vil vistnok ogsaa fra Deres Standpunkt indrømme, at Menneskets højeste Opgave — og samtidigt dets største Glæde og Lykke — bestaar i Selvudvikling, i at føle sine Evner vokse, sit Syn udvides . . . kort sagt, at bringe saa meget ud af sine Muligheder, som man formaar. Har jeg ikke Ret?“

„Nu ja!“

„Men af hvis Venskab og — for ikke at bruge et saa gammeldags svulstigt Ord som Kærlighed — af hvis Fortrolighed kan man vente at høste det rigeste Udbytte for sit aandelige Jægs Udvikling, altsaa vente den største Glæde og Lykke? Mon af den, der ser, føler, tænker og handler præcis som jeg selv? Mon ikke snarere af den, hvis Syn kan aabne mig Udsigter, jeg aldrig før har anet; som med et for mig nyt Tanke- og Følelsesliv, en fra min forskellig Opdragelse kan berige min Viden, udvide Grænserne til alle Sider og ligesom fordoble Verden for mig? Jeg tror det — ja, jeg véd det. Jeg taler her af dyrebar Erfaring.“